

pehaštanud veikste maonahka oliwad sõõnud. Üks suri kõhu-tõbesse, sest et ema teda hagu se aal wåga soojas tuas oli pidanud. Üks oli rõuges. Sed a tahtis ta selâbi terweks teha, et teda wana rumala wiisi járele jauna wiis. Aga ta tappis teda sellelâbi ára; sest et liig soe tuba terwele juba kahjuks on, mis siis veel haigele. Üks poole aastane laps lämmatas ára, ja see sündis nenda: Andres'e naasel oli see rumal mood, kui lapsed nutsiwad, siis neile ühe nartsu tükki, kus leiba ja piima sees oli, nisa asemele juhu piistis. Ükskord läks ta isi kodust ára ja jättis wåetima lapse üksi. Kui ta jáalle kodu tuli, leidis ta seda nartsu tükki lapse kurgust mis ta wåljaminnes temale suhu piistnud, ja last ennast surnut olewat.

Ükskord läks ta óxaeal tulega kambriisse leiba tooma, kuhu ta linad oli panud, sest et laiskuse párast neid aita wiia ei wiitsinud, ja maea hakkas pôlema! — Selle üle ehmatas ta nenda ára, et haigeks jái ja tolme nádala párast suure waluga ára suri!

Röudke ikka usinust,
Armaštage kassinust;
Roppust, roojust wihtake,
Laiskust játkke kogune,
Usina ja laisa surm,
Ehk küll mõlemad on põrm:
Usin hingab rahu sees,
Laisal surres valu ees.

Scit ja Ümmariß.

(Eesti ennemuistne jutt.)

Kord oliwad kaks õde, Widewik ja Ümmariß, mõlemad ilusad, armsad ja sirge kašwuga neiuked. Ühel õhtul tuli wanem õde pááwa loode aal kündmaß kodu, ja hárjad, kelledega ta oma pááwatõd lõpetanud oli, wiis neid, nii kui iga põllumehe wiis on, jõe áäre jooma. Sáál ei wðinud kena Widewik oma südame sundimisele enam wästu panna: ta jättis hárjad oma juhusesse ja aastus üles tõrge falju serwa páále, et sáált oma warju